

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10937

гр. София, 05.07.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в закрито заседание на 05.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

като разгледа дело номер **4892** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК, вр. § 2 ДР ДОПК.

С постъпила молба, в срока, определен в чл. 248, ал. 1, предл. първо ГПК, процесуалният представител на жалбоподателя „СЕМ ЮВЕЛИР“ ООД е заявил искане за изменение на постановеното по адм. дело № 4892/2023 г. решение № 6068/16.10.2023 г., в частта му относно разноските.

Счита, че съдът е намалил размера на претендираното адвокатско възнаграждение, съотнесено с конкретния по спора материален интерес, но тази сума не е съобразена с това, че адвокатското дружество е регистрирано по ЗДДС и е начислило върху така определенния размер на адвокатско възнаграждение ДДС. Претендира, че същото следва да бъде присъдено в пълния му размер от 10 800 лева.

Ответникът не депозира становище по искането.

По така заявеното искане съдът намира следното:

С решение № 6068/16.10.2023 г., постановено по делото, съдът е отменил по жалбата на „СЕМ ЮВЕЛИР“ ООД, ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт /РА/ № Р-22221122005634-091-001 от 21.12.2022 г. издаден от органи по приходите от ТД на НАП София, с който на дружеството за данъчен период м. 05.2022 г. е доначислен данък върху добавената стойност /ДДС/ в размер на 103 620,68 лв., във връзка с недоказана вътреобщностна доставка на стоки /ВОД/ и са определени лихви за забава в размер на 5 469,31 лв., потвърден изцяло с Решение № 381/28.03.2023 г. на Директора на Дирекция „ОДОП” – София.

Като е взел предвид направеното от насрещната страна искане за намаление на заплатеното адвокатско възнаграждение поради прекомерност и е съобразил фактическата и правна сложност на делото, както и обстоятелството, че по делото е проведено само едно съдебно заседание, без ангажиране на съдебни експертизи, съдът е намерил, че размерът на дължимите на жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение следва да бъде намален до минимално определения с разпоредбата на

чл. 8, ал. 1, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 9 013,60 лв. и 50 лева държавна такса.

Съгласно чл. 248, ал. 1 ГПК, приложим съобразно препращащото правило на § 2 ДР ДОПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

Искането е предявено преди да е изтекъл срокът по чл. 248, ал. 1 ГПК и е допустимо, а разгледано по същество - неоснователно.

От страна на процесуалния представител на „СЕМ ЮВЕЛИР“ ООД е заявена претенция за присъждане на разноси по делото съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК, а именно: адвокатско възнаграждение – 10800 лева с вкл. ДДС, държавна такса в размер на 50 лева или в общ размер на 10850 лева.

Съдът, при определяне на размера на разноските ги е изчислил с оглед конкретния по спора материален интерес, а именно 109 089.99 лева. Това е така, защото съгласно чл. 8, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. минималните размери на адвокатските възнаграждения, процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението е при интерес от 100 000 до 500 000 лв. - 8650 лв. плюс 4 % за горницата над 100 000 лв. Съдът е съобразил и Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, съгласно т. 3 от което: "При намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от ДР на Наредба № 1/2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. Пак в тази връзка съдът намира претенцията за присъждане на ДДС върху присъденото възнаграждение за неоснователна. Действително, разпоредбата на § 2а от Наредба № 1/2004 г. предвижда, че за регистрираните по Закона за данък върху добавената стойност адвокати, размерът на възнагражденията по тази наредба да е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните - дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност.

Съгласно т. 3 от ТР № 6/2013 г. на ВКС по ТД № 6/2012 г., Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е издадена на основание чл. 36 от Закона за адвокатурата. С тази Наредба Висшият адвокатски съвет може да създава само норми, уреждащи изчерпателно посочената в закона материя - определяне на минимални размери на възнагражденията, когато се касае за договор между адвокат и клиент. Следователно с § 2 от ДР от Наредба № 1/2004 г. се надхвърлят рамките на така определената законова делегация, като се въвеждат правила за процедиране на съда и се допълва разпоредба на ГПК, за което не са делегирани правомощия по надлежния ред на Висшия адвокатски съвет. Обсъжданата наредба е подзаконов нормативен акт, поради което при противоречие с основен нормативен акт, правораздавателният орган е задължен да приложи акта от по-висока степен - чл. 15 от Закона за нормативните актове (ЗНА). В случая § 2 от ДР на Наредба № 1/2004 г. влиза в противоречие с чл. 36 от ЗА и с чл. 78, ал. 5 от ГПК, като променя, без да има такава правна възможност, процесуалното правомощие на съда да осъществи самостоятелна преценка за прекомерност, след като е сезиран от страната за това и

съответно да намали дължимото като разноски адвокатско възнаграждение до размера, определен от чл. 78, ал. 5 ГПК, вр. чл. 36 ЗА.

В случая съдът споделя мотивите на т. 3 от ТР № 6/2013 г. на ВКС по ТД № 6/2012 г. и приема, че мотивите са относими и към № 2а от ДР на Наредба № 1/2004 г., във връзка с настоящия казус. Налага се извода, че съдът може, а и с оглед критериите на чл. 78, ал. 5 от ГПК, във вр. с чл. 36 от ЗА, следва да намали претендираните разноски за адвокатско възнаграждение до минимално предвидения за този вид дела размер или както бе определено по-горе 9013.60 лева. Обстоятелството дължи ли се ДДС върху сумата или заплатено ли е същото, съдът намира за относимо за правоотношенията между адвокат и клиент, които са сключили конкретен договор и са поели задължения по него, но не обосновава изменение на решение № 6068/16.10.2023 г. по адм. дело № 4892/2023 г. в частта за разноските, касаеща адвокатското възнаграждение.

На следващо място следва отново да се посочи, че във връзка с направеното възражение за прекомерност съдът е посочил, че действително делото не се отличава с фактическата и правна сложност, проведено е само едно съдебно заседание, без ангажиране на съдебни експертизи.

Съобразно с това, искането за изменение на съдебното решение в частта за разноските, следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

На основание всичко изложено, съдът на основание чл. 248, ал. 3 ГПК,

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „СЕМ ЮВЕЛИР“ ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 7, представлявано от С. Ю., в качеството му на управител, чрез Адвокатско дружество „Г., И., А. и К.“, представлявано от адв. Г. за изменение на решение № 6068/16.10.2023 г. по адм. дело № 4892/2023 г. в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: